

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **MUDr. A. A. S.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Havlem,
sídlem Rudé armády 407, 251 63 Strančice,

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2022, č. j. X, o starobním důchodu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2022, č. j. X, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 8. 2022, č. j. X, kterým mu byl podle § 29 odst. 1 písm. h) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o důchodovém pojištění“) a s přihlédnutím k článku 13, článku 16 odst. 1 a článku 30 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení č. 57/2014 Sb. m. s. (dále jen „Smlouva“), od 16. 8. 2022 přiznán starobní důchod ve výši 13 254 Kč měsíčně. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalované povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě označil napadené rozhodnutí za nezákonné, a to z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Rozhodnutí žalované i prvostupňové jsou dle žalobce v otázce splnění potřebné minimální doby pojištění 32 roků nekonzistentní. Uvedl, že k jeho předchozí žádosti mu správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 9. 2021, č. j. X, přiznal nárok na starobní důchod od 9. 6. 2021. V rozhodnutí ze dne 9. 8. 2022, č. j. X, mu správní orgán I. stupně s ohledem na splnění minimální doby pojištění přiznal nárok na starobní důchod až od 16. 8. 2022. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím. Podle žalobce je přiznání starobního důchodu až od 16. 8. 2022 neoprávněným krácením důchodu ze strany žalované.
3. Žalobce dále namítal, že při posouzení doby pojištění v rámci výpočtu procentní výměry důchodu měla žalovaná při stanovení celkové doby pojištění vzít v úvahu i dobu jeho středoškolského studia v Iráku v období od 1. 9. 1968 do 1. 10. 1972 a to jako náhradní dobu pojištění. Nezhledněním středoškolského studia do celkové doby pojištění došlo dle žalobce k neoprávněnému krácení procentní výměry jeho starobního důchodu.

Vyjádření žalované

4. Žalovaná k námitce nezohlednění doby středoškolského studia odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 6. 2022, č. j. 42 Ad 14/2020-35 a podotkla, že žalobce na podporu svého tvrzení neuvedl žádný argument.
5. K námitce týkající se rozporného data přiznání starobního důchodu poukázala na právní úpravu vzniku nároku obsaženou v § 29 ve spojení s § 32 zákona o důchodovém pojištění, s ohledem na v čase se měnící skutečnosti. Podotkla, že o žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu ze dne 17. 5. 2021, rozhodla podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění, rozhodnutím ze dne 3. 9. 2021, č. j. X. Žalobce však podáním ze dne 21. 10. 2021 vzal svoji žádost zpět. Žalobce rovněž neuvedl žádnou bližší specifikaci namítaného pochybení.
6. Žalovaná zdůraznila, že výtky žalobce nejsou schopny znevěrohodnit dosavadní výstupy a žalobcem vznesený návrh pokládá za nepřipadný.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Nejprve se soud zabýval námitkou týkající se nekonzistentnosti data přiznání starobního důchodu. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 17. 5. 2021 podal žádost o starobní důchod, o které žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 3. 9. 2021, č. j. X, kterým žalobci podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění a s přihlédnutím k článku 13, článku 16 odst. 1 a článku 30 odst. 3 Smlouvy přiznal žalobci od 9. 6. 2021 starobní důchod ve výši 10 922 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 10. 2021 námitky a současně vzal svoji žádost o starobní důchod zpět s odůvodněním, že dne 9. 6. 2022 dosáhne potřebné doby pojištění a výše výpočtu důchodu pro něj bude příznivější. Na základě toho žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 11. 2021, č. j. X, rozhodnutí ze dne 3. 9. 2021, č. j. X, zrušila a řízení zastavila.
10. Následně žalobce dne 11. 5. 2022 podal žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání 9. 6. 2022. Přípisem ze dne 19. 7. 2022, č. j. X, žalovaná žalobci sdělila, že ke dni 9. 6. 2022 mu nárok na starobní důchod nevznikl podle § 29 odst. 1 písm. k) zákona o důchodovém pojištění, neboť nesplnil dobu 32 let pojištění, avšak k tomuto datu splnil nárok na poměrný starobní důchod podle § 29 odst. 2 písm. h) téhož zákona. Současně žalobce požádala, aby sdělil, zda trvá na žádosti o starobní důchod dle § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, přičemž jeho žádost bude zamítnuta, nebo zda žádá o poměrný starobní důchod dle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a uvedl datum od kterého požaduje přiznání tohoto důchodu (nejdříve od 9. 6. 2021). Dne 25. 7. 2022 se žalobce dostavil na Okresní správu sociální zabezpečení Litoměřice, kde se dodatečně přihlásil k účasti na pojištění za rok 2022 a současně uvedl, že s ohledem na zhodnocení doby pojištění jako OSVČ v roce 2022, žádá o změnu přiznání starobního důchodu dle § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a to od 13. 5. 2022, kdy splní potřebnou dobu pojištění 32 let. Následně dne 29. 7. 2022 žalobce na Okresní správu sociální zabezpečení Litoměřice osobně podal sdělení, ve kterém uvedl: *„V reakci na Vaši výzvu ze dne 19. 7. 2022, žádám ČSSZ o změnu data přiznání mého starobního důchodu dle § 29 odst. 1 ZDP a to od vzniku nároku, kdy splním potřebnou dobu pojištění 32 let.“*
11. Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2022, č. j. X, byl žalobci podle § 29 odst. 1 písm. h) zákona o důchodovém pojištění a s přihlédnutím k článku 13, článku 16 odst. 1 a článku 30 odst. 3 Smlouvy, od 16. 8. 2022 přiznan starobní důchod ve výši 13 254 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, o kterých žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím.
12. Podle § 29 odst. 1 písm. h) zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 32 let a dosáhl důchodového věku v roce 2016.
13. Podle § 29 odst. 2 písm. f) téhož zákona má pojištěnec nárok na starobní důchod též, jestliže nesplnil podmínky podle odstavce 1 a získal dobu pojištění nejméně 20 let a dosáhl po roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození.
14. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce dosáhl řádného důchodového věku dne 9. 6. 2016. Z uvedeného vyplývá, že z ustanovení stanovících potřebnou dobu pojištění přicházely Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v případě žalobce v úvahu zejména § 29 odst. 1 písm. h) a § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění. Ve vztahu k námitce žalobce, že rozhodnutím ze dne 3. 9. 2021, č. j. X, mu byl přiznán nárok na starobní důchod již od 9. 6. 2021, soud podotýká, že v tomto případě byl žalobci přiznán starobní důchod dle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění, neboť z osobního listu důchodového pojištění žalobce ze dne 1. 9. 2021 vyplývá, že žalobce ke dni 9. 6. 2021 získal celkovou dobu pojištění pouze 30 let a 297 dnů, a tedy v té době nemohl být aplikován § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

15. Na základě výše uvedeného soud dále konstatuje, že z podání žalobce ze dne 29. 7. 2022 je zřejmé, že požadoval přiznání starobního důchodu dle § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, a to ke dni dosažení 32 let pojištění. Z osobního listu důchodového pojištění žalobce ze dne 5. 8. 2022 založeného ve správním spise vyplývá, že žalobce potřebné doby pojištění 32 let dosáhl dne 15. 8. 2022, tedy až ode dne 16. 8. 2022 mu vznikl nárok na starobní důchod dle § 29 odst. 1 písm. h) zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná tedy rozhodla správně pokud žalobci přiznala starobní důchod dle § 29 odst. 1 písm. h) zákona o důchodovém pojištění od 16. 8. 2022. Rozhodnutí žalované ve vztahu k určení data přiznání starobního důchodu tedy není nekonzistentní ani nezákonné, neboť v rámci obou řízení žalovaná vždy s ohledem na konkrétní žádost žalobce ve vztahu k datu přiznání nároku na důchod řádně aplikovala příslušná ustanovení zákona o důchodovém pojištění.
16. Dále se soud zabýval stručnou námitkou žalobce týkající se otázky zahrnutí doby jeho středoškolského studia v Iráku v období od 1. 9. 1968 do 1. 10. 1972 do celkové doby pojištění. Soud předně konstatuje, že shodnou námitkou žalobce se zabýval již v rozsudku ze dne 2. 6. 2022, č. j. 42 Ad 14/2020-35, ve kterém s poukazem na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. 4 Ads 113/2013, dospěl k závěru, že *„[z] obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dosáhl řádného důchodového věku dne 9. 6. 2016. Z uvedeného vyplývá, že žalobci nemohl vzniknout nárok na starobní důchod v období od 1. 1. 1995 do 31. 12. 2003. Je tedy nutné na jeho případ vztáhnout i část § 13 odst. 1 za středníkem, tedy dobu studia před dosažením 18 let věku by u něho bylo možné zahrnout do doby pojištění pouze v případě, pokud by bylo za tuto dobu zaplacen pojištění. K zaplacení pojištění za uvedenou dobu ovšem nedošlo. Za této situace dle soudu žalovaná zcela správně dospěla k závěru, že dobu od 1. 9. 1968 do 1. 10. 1972 odpovídající studiu žalobce v Iráku před dosažením 18 let věku nebylo možné zahrnout do doby pojištění.“*
17. K poukazu žalobce, že dle § 6 původního zákona o sociálním zabezpečení bylo studium po ukončení povinné školní docházky považováno za dobu zaměstnání, soud uvádí, že tuto skutečnost nikterak nezpochybňuje, ovšem, za situace, že šlo o dobu zaměstnání (v daném případě studia) v cizině před 1. květnem 1990, jak již vyplývá z výše uvedeného, je možné v souladu s § 13 odst. 1 věty za středníkem zákona o důchodovém pojištění zahrnout takovou dobu do doby pojištění pouze, pokud za ni bylo zaplacen pojištění.
18. K poukazu žalobce, že v době studia před dosažením věku 18 let byl iráckým občanem a v případě jeho studia v Iráku tedy nešlo o studium v cizině, soud uvádí, že pojem „cizina“ v ustanovení § 13 zákona o důchodovém pojištění je nutno vykládat tak, že se jedná o místo mimo území tehdejší Československé republiky a nikoli jako poměr žadatele o důchod v době studia ke státu, kde ke studiu došlo.“
19. Soud nemá důvod se od výše uvedených závěrů odchýlit a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění shora citovaného rozsudku.
20. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalovaná postupovala při stanovení data přiznání starobního důchodu i hodnocení doby středoškolského studia Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce v Iráku v souladu se zákonem a soud shledal námitky žalobce jako nedůvodné. Žaloba proto není v rozsahu v ní uplatněných žalobních bodů důvodná a soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.

21. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 5. dubna 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.